



Ιερός ναός Αγίων Αθανασίου Κυρίλλου και Μηνά

Ιστοσελ. μας <http://www.churchagiosathanasioscy.org/>

Το Ευαγγέλιο της Κυριακής

Ερμηνεία και απόδοση του Ευαγγελίου στη νεοελληνική,
Σκέψεις, σχόλια, στο Ευαγγέλιο και άλλα επίκαιρα, ορθόδοξα επικοινωνιακά κείμενα
19 Φεβρουαρίου 2017 Τεύχος 8
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ Ματθ. Κε 31 – 4



Εἶπεν ὁ Κύριος· ὅταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ· καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων. τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦτε, οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου· ἐπέινασα γὰρ καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἦμην καὶ συνηγάγετέ με, γυμνὸς καὶ περιεβάλετέ με, ἡσθένησα καὶ ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἦμην καὶ ἤλθετε πρὸς με. τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν, ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν; πότε δέ σε εἶδομεν ξένον καὶ συνηγάγομεν, ἢ γυμνὸν καὶ περιεβάλομεν; πότε δέ σε εἶδομεν ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ καὶ ἤλθομεν πρὸς σε; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ

τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ· ἐπέινασα γὰρ καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με, ἀσθενὴς καὶ ἐν φυλακῇ καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με. τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ καὶ αὐτοὶ λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ καὶ οὐκ ἐπεσκέψασμέν σοι; τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.



ΕΡΜΗΝΕΙΑ (Π.Ν. ΤΡΕΜΠΕΛΑ)

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅταν θά ἔρθει ὁ Υἱὸς τοῦ Ἄνθρώπου μετὰ τὴν δόξα του καὶ μαζί του ὅλοι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι, τότε θά καθίσει σὲ θρόνο ἐνδοξο καὶ λαμπρό. Καὶ θά συναχθοῦν μπροστά του ὅλα τὰ ἔθνη, ὅλοι δηλαδή οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔζησαν ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς μέχρι τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Καὶ θά τοὺς χωρίσει τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὅπως ὁ βοσκὸς χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ γίδια. Καὶ θά τοποθετήσῃ τοὺς δικαίους, ποὺ εἶναι ἡμεροὶ σὰν τὰ πρόβατα, στὰ δεξιὰ τοῦ· ἐνῶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, ποὺ εἶναι ἀτίθασοι καὶ ἄτακτοὶ σὰν τὰ γίδια, θά τοὺς βάλῃ στὰ ἀριστερά του. Τότε θά πεῖ ὁ βασιλιάς σ' ἐκείνους ποὺ θά εἶναι στὰ δεξιὰ του: Ἐλάτε ἐσεῖς ποὺ εἴστε εὐλογημένοι ἀπὸ τὸν Πατέρα μου, κληρονομήστε τὴν βασιλείαν ποὺ ἔχει ἐτοιμασθεῖ γιὰ σᾶς ἀπὸ τότε ποὺ θεμελιωνόταν ὁ κόσμος. Σᾶς ἀνήκει λοιπὸν ἡ κληρονομία αὕτη· διότι πείνασα καὶ μοῦ δώσατε νὰ φάω, ἤμουν διψασμένος καὶ μοῦ δώσατε νὰ πιῶ, ἤμουν ξένος καὶ δὲν εἶχα ποῦ νὰ μείνω καὶ μετὰ περιμαζέψατε τὸ σπίτι σας, ἤμουν γυμνὸς καὶ μετὰ ντύσατε, ἄρρωστησα καὶ μετὰ ἐπισκεφθήκατε, ἤμουν μέσα στὴ φυλακὴ καὶ ἤλθατε νὰ με δεῖτε καὶ νὰ με παρηγορήσετε. Τότε θά τοῦ ἀποκριθοῦν οἱ δίκαιοι: Κύριε, πότε σὲ εἶδαμε πεινασμένο καὶ σὲ θρέψαμε, ἢ διψασμένο καὶ σοῦ δώσαμε νὰ πιεῖς; Καὶ πότε σὲ εἶδαμε ξένο καὶ σὲ περιμαζέψαμε, ἢ γυμνὸ καὶ σὲ ντύσαμε; Καὶ πότε σὲ εἶδαμε ἄρρωστο ἢ φυλακισμένο καὶ ἤλθαμε νὰ σὲ ἐπισκεφθοῦμε;

Τότε θά τοὺς ἀποκριθεῖ ὁ βασιλιάς: Ἀληθινὰ σᾶς λέω ὅτι κάθε τί ποὺ κάνατε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς αὐτοὺς ἀδελφοὺς μου ποὺ φαίνονταν ἄσημοι καὶ πολὺ μικροί, τὸ κάνατε σὲ μένα. Τότε θά πεῖ καὶ σὲ κείνους ποὺ θά εἶναι στὰ ἀριστερά του: Ἐσεῖς ποὺ ἀπὸ τὰ ἔργα σας γίνατε καταραμένοι,



φύγετε μακριὰ ἀπὸ μένα στὸ πῦρ τὸ αἰώνιο, ποὺ ἔχει ἐτοιμασθεῖ γιὰ τὸ διάβολο καὶ τοὺς ἀγγέλους του. Διότι πείνασα καὶ δὲν μοῦ δώσατε νὰ φάω, δίψασα καὶ δὲν μοῦ δώσατε νὰ πιῶ, ἤμουν ξένος καὶ δὲν μετὰ περιμαζέψατε νὰ με φιλοξενήσετε, ἤμουν γυμνὸς καὶ δὲν μετὰ ντύσατε, ἤμουν ἄρρωστος καὶ μέσα στὴ φυλακὴ καὶ δὲν μετὰ ἐπισκεφθήκατε. Τότε θά τοῦ ἀποκριθοῦν κι αὐτοί: Κύριε, πότε σὲ εἶδαμε νὰ πεινᾷς ἢ νὰ διψᾷς ἢ νὰ εἶσαι ξένος ἢ γυμνὸς ἢ ἄρρωστος ἢ φυλακισμένος, καὶ δὲν σὲ ὑπηρέτησαμε; Τότε θά τοὺς ἀποκριθεῖ: Ἀληθινὰ σας λέω, κάθε τί ποὺ δὲν κάνατε σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ὁ κόσμος θεωροῦσε πολὺ μικροὺς, οὔτε σὲ μένα τὸ

κάνατε. Και θα οδηγηθούν αυτοί σε κόλαση που δεν θα έχει τέλος, αλλά θα είναι αιώνια· ενώ οι δίκαιοι θα πάνε για να απολαύσουν ζωή αιώνια.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή έρχεται να μας υπενθυμίσει μια μεγάλη αλήθεια. **Ο Θεός δεν είναι μονάχα στοργικός Πατέρας. Είναι και δίκαιος Κριτής . «Ούτε ο έλεος αυτού άκριτος, ούτε η κρίσης άνελεήμων»** λέγει ο Μ. Βασίλειος. Θα κρίνει τον Κόσμο, μας λέγει το Ευαγγέλιο, και μάλιστα όχι αυθαίρετα, αλλά σύμφωνα με τα έργα μας. Μας φέρνει, λοιπόν, η σημερινή περικοπή ενώπιον του γεγονότος της κρίσεως. Και λέμε «γεγονότος», γιατί η παγκόσμια κρίση αποτελεί για την πίστη μας εσχατολογική βεβαιότητα και πραγματικότητα, που ομολογείται σ' αυτό το Σύμβολο μας ως εκκλησιαστική πίστη: **«Και πάλιν έρχόμενον κρίναι ζώντας καί νεκρούς....**

Καλούμεθα, λοιπόν, σήμερα να συνειδητοποιήσουμε τρία πράγματα.



Πρώτον, ότι Κριτής μας θα είναι ο Ι. Χριστός, ως Θεός. Σωτήρ ο Χριστός αλλά και Κριτής. Αν την πρώτη φορά ήλθε ταπεινός στη γη, **«ίνα σώση τόν κόσμον»**, τώρα θα έλθει **«έν τῇ δόξῃ αὐτοῦ»**,ίνα κρίνη τον κόσμον. Αυτός που έγινε για μας «κατάρα» πάνω στον Σταυρό, έχει κάθε δικαίωμα να μας κρίνει, αν αφήσαμε να μείνει μέσα μας και στην κοινωνία μας ανενέργητη η θυσία Του.

Δεύτερον θα κρίνει όχι μόνο τούς Χριστιανούς, ούτε μόνο τούς εθνικούς, όπως πίστευαν οι Εβραίοι για την κρίση του Θεού. **Θα κρίνει όλους τούς ανθρώπους, χριστιανούς και μη, πιστούς και απίστους.**

Τρίτον βάση της κρίσεως, το κριτήριο, **θα είναι η αγάπη. Η στάση μας δηλαδή απέναντι στους συνανθρώπους μας.**

Καθολική - παγκόσμια η κρίση, καθολικό - παγκόσμιο και το κριτήριο. Ο παγκόσμιος νόμος της ανθρωπιάς, στον οποίο συναντώνται όλοι, χριστιανοί και μη. Και όσοι γνώρισαν τον Χριστό και όσοι δεν μπόρεσαν να τον γνωρίσουν και γι' αυτό έμειναν μακριά από το Ευαγγέλιό Του. Στο νόμο αυτό, δεν υπάρχει χώρος για προφάσεις και δικαιολογίες. Η πείνα, η δίψα, η γύμνια, η αρρώστια, η φυλακή βοούν, δεν μπορούν να μείνουν κρυφά, για να έχει το δικαίωμα να ισχυρισθεί κάποιος

πώς δεν τα πρόσεξε... Δεν μπορεί να τ' αγνοήσει κανείς, χωρίς προηγουμένως να παύσει να έχει συναισθήματα ανθρώπου, αν δεν έχει τελείως «αχρειώσει», εξαθλιώσει, την εικόνα του Θεού μέσα του.



2. Το συγκλονιστικό μεγαλείο και την φρικτότητα της ώρας της Κρίσεως ζωγραφίζουν με υπέροχα χρώματα οι ύμνοι της ημέρας.

«Ὡ, ποία ὥρα τότε! ὅταν... τίθωνται θρόνοι καὶ βιβλοὶ ἀνοίγωνται, καὶ πράξεις ἐλέγχωνται καὶ τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους δημοσιεύονται»!

Εἶναι φρικτὴ καὶ ἡ ἀπλὴ σκέψη τῆς ὥρας τῆς κρίσεως, γιατί ὄχι μόνο υπενθυμίζει τὴν ἀνετοιμότητά μας νὰ ἐμφανισθοῦμε μπροστὰ στὸ βῆμα τοῦ φοβεροῦ Κριτοῦ, ἀλλὰ καὶ διότι ἀποκαλύπτει τὴν τραγικότητα τῆς ζωῆς μας, τὴν ὁποία δαπανᾶμε μέσα σὲ ἔργα ματαιότητος, που δὲν ἀντέχουν στὸ φῶς τῆς αἰωνιότητος. Δὲν δικαιούμεθα ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ μας γιὰ ὅσα ὁ κόσμος θεωρεῖ μεγάλα καὶ σπουδαία: γνώσεις, θέσεις, τίτλους, ἀξιώματα, πλοῦτο, δόξα. Αὐτὰ ὅλα εἶναι δυνατὸ μάλιστα νὰ ὁδηγήσουν στὴν καταδίκη μας. Κρινόμεθα βάσει τῆς ἐμπρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀγάπης μας Ἐτσι λ.χ. ἡ γνώση εἶναι θεία εὐλογία, **ὅταν ὁμως θηρεύεται**(ἀποκτάται) **γιὰ χάρη τοῦ συνανθρώπου, γιὰ τὴν διακονία τοῦ πλησίον. Το ἴδιο καὶ ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ εὐλάβεια, καὶ ἡ νηστεία καὶ σύνολη ἡ ἀσκησή μας. Ἀν ὅλα αὐτὰ γίνονται γιὰ μίαν ἀτομικὴ δικαίωση καὶ ὄχι ὡς διακονία τῶν ἀδελφῶν, τῶν πλησίων, μας ἐλέγχει ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ: «Ἐλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν» (Ματ. θ' 13)! Ἀγάπη θέλω καὶ ὄχι τὴν θρησκευτικότητα, που ἀποβλέπει στὴν αὐτοἕξαρση καὶ τὴν αὐτόπροβολή. Πού βλέπει τὸν τύπο ὡς πεμπτουσία τῆς εὐσέβειας.**

ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ

ΦΩΣ ΕΚ ΦΩΤΟ «Κηρύγματικές σκέψεις στα ευαγγελικά αναγνώσματα»

Διδακτική διήγηση για όσους «σκοτώνουν» τον πολύτιμο χρόνο τους

Ζούσε στους πρώτους αιώνας ένας μοναχός, ο οποίος όσες φορές τον ερωτούσε ο Ηγούμενος του «Πώς πηγαίνει; στην υγεία σου, αδελφέ;». Αυτός πάντοτε παραπονιόταν ότι ήταν κατάκοπος από την πολλή εργασία.

Ακούγοντας καθημερινώς ο Ηγούμενος το ίδιο παράπονο ερώτησε κάποια ημέρα τον Μοναχό: «Τι είδους εργασία κάμνεις και κοπιάζεις τόσο πολύ, αδελφέ;» Και ο Μοναχός απάντησε:

Άγιε Ηγούμενε έχω τόσες εργασίες κάθε ημέρα και νύκτα, ώστε οι δυνάμεις μου δεν θα έφθαναν γι' αυτές, εάν ο Θεός δεν με βοηθούσε:

Πρώτον, έχω δύο γεράκια, τα οποία προσπαθώ να κρατώ δέσμια και να τα εξημερώνω.

Δεύτερον, έχω δύο λαγούς, τους οποίους φυλάγω για να μη φύγουν.

Τρίτον, έχω δύο βόδια, τα οποία επιβλέπω για να εργάζονται.

Τέταρτον, έχω ένα λύκο τον οποίον προσέχω δια να μη βλάψει κανένα.

Πέμπτον, έχω ένα λιοντάρι, το οποίο προσπαθώ να κατανικήσω ,

και **Έκτον**, έχω ένα ασθενή, τον οποίον πρέπει πάντοτε να τον περιποιούμαι.

Ο Ηγούμενος αφού άκουσε αυτά γέλασε λίγο και είπε στον Μοναχό: Αυτά, παιδί μου, δεν γίνονται, διότι είναι αδύνατον να εκτελεί κανείς τόσες εργασίες. Και όμως, σεβαστέ μου πάτερ, απάντησε ο Μοναχός, σου είπα την αλήθεια. Και ο Ηγούμενος, ο οποίος νόμιζε μέχρι ένα βαθμό επιπόλαια και χωρίς περιεχόμενο τα λόγια του Μοναχού, είπε: Εξήγησέ μου, παιδί μου, την παραβολή. Και ο Μοναχός απάντησε:



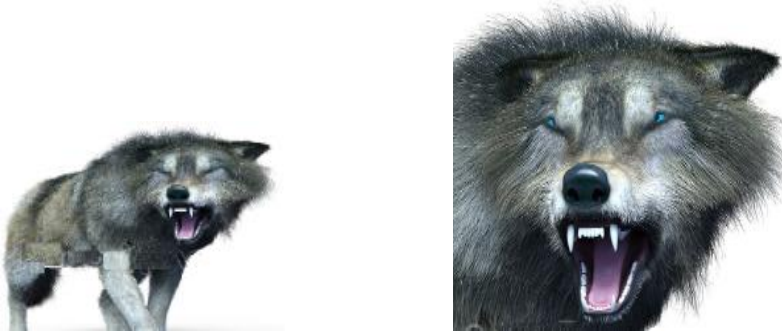
Πρώτον, τα δύο γεράκια, Πάτερ μου, είναι τα δύο μάτια μου, τα οποία πετούν, πηγαίνουν από δω και άπ' εκεί και πρέπει να φροντίζω για να μη δουν κάτι, το οποίο θα μπορούσε να με προτρέψει σε κάποια αμαρτία, πράγμα δυστυχώς πού έπαθε ο προφήτης και βασιλιάς Δαβίδ, βλέποντας την γυναίκα του Ούριου, την Βηρσαβεέ.



Δεύτερον, οι δύο λαγοί, είναι τα πόδια μου, τα οποία πρέπει να εμποδίζω από το να τρέχουν στις ηδονές και τον δρόμο της αμαρτίας διότι εις το βάπτισμά μου, όταν ο ιερέυς έχριε αυτά είπε: «**Του πορεύεσθε τα διαβήματά Σου**» δηλαδή του Ιησού Χριστού. Φαντάζεσαι λοιπόν, Πάτερ μου, πόσους κόπους χρειάζεται αυτό;



Τρίτον, τα δύο βόδια είναι τα χέρια μου, τα οποία επιβλέπω με μεγάλη προσοχή για να εργάζονται. Να εργάζονται όμως το αγαθόν ως τα χέρια του Κυρίου, πού πάλι στο βάπτισμά μου γι' αυτά ο ιερέυς είπε' «**Αι χείρες σου εποίησάν με και έπλασάν με**».



Τέταρτον, ο λύκος είναι **ή γλώσσα μου**, ή οποία πάντοτε έχει ανάγκη από χαλινάρι, για να μη δαγκάσει κανένα αδελφό μου, με την κατηγορία, πού είναι παρών ή απών και πεθάνει. Και αντιλαμβάνεσαι, πάτερ μου, όταν το Άγιο Πνεύμα δια του Αδελφόθεου Ιακώβου για την γλώσσα λέγει:

«**Ει τις εν λόγω ου πταίει, ούτος τέλειος ανήρ** (=όποιος δεν κάνει σφάλματα με τα λόγια του αυτός είναι τέλειος άνθρωπος)», και πάλιν'

«**Η γλώσσα πυρ, ό κόσμος της αδικίας, ούτως ή γλώσσα καθίσταται εν τοις μέλεσιν ημών ή σπιλούσα όλον το σώμα...** (=Η γλώσσα είναι σαν τη φωτιά ,είναι ένας ολόκληρος κόσμος της αδικίας, έτσι η γλώσσα εξουσιάζει όλα τα μέλη μας. Αυτή μολύνει όλο το σώμα)», και πάλιν:

«Την γλώσσαν ουδείς δύναται ανθρώπων δαμάσαι ακατάσχετον κακόν, μεστή ιού θανατηφόρου(=Τη γλ. κανένας από τους ανθρώπους δεν μπορεί να τη δαμάσει. Είναι ασυγκράτητο κακό, γεμάτη θανατηφόρο δηλητήριο.)

Εν αυτή ευλογούμεν τον Θεόν και πατέρα, και εν αυτή καταρώμεθα τους ανθρώπους τους καθ' όμοίωσιν Θεού γεγονότος(=τους ανθρώπους που πλάσθηκαν καθ' όμοίωση του Θεού)..» (Ίακ. γ' 2, 6 και 8).



Τι πρέπει να κάμνω εγώ με αυτό το θηρίο, τον λύκο πού έχω στο στόμα μου; Άλλα και ακόμη, πώς εγώ, πάτερ μου, να επιτύχω αυτό πού λέγει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος για την γλώσσα, για να μη λέγει περισσότερα ή λιγότερα, αλλά όλα με το ζύγισμα να λέγω , για να είμαι δίκαιος χωρίς κόπου μεγάλου; Δεν λέγει ο Άγιος ότι:

Ζυγαριά να έχομε την γλώσσα μας ώστε με μεγάλη προσοχή να ζυγίζομε τα λόγια μας και να μη λέμε περισσότερα ούτε λιγότερα αλλά τα σωστά με ακρίβεια. Διότι, εάν ζυγίζομε με ακρίβεια και μεγάλη προσοχή τον χρυσό και άλλα πράγματα, πρέπει, με μεγαλύτερη προσοχή και ακρίβεια, να προσέχομε τα λόγια μας. Και ακόμη, πάτερ μου, πώς να μη παλέψω με τον λύκο αυτόν, την γλώσσα μου, πού διαβάζω τον Αββά Σισώη και λέγει'

«Αδελφέ, έχω τριάντα χρόνια όπου δεν κάμνω πλέον δέησιν εις τον Θεόν περι αμαρτίας, αλλά αυτό μόνον λέγω εις την προσευχήν μου Κύριε Ιησού Χριστέ σκέπασον με από της γλώσσης μου, διότι τόσους χρόνους έχω ασκητεύοντας και πάλιν σκοντάπτω με την γλώσσαν και αμαρτάνω».



Πέμπτον, ο λέων, πάτερ μου, είναι ή καρδιά μου, κατά της οποίας διεξάγω νύκτα και ημέρα πεισματώδη αγώνα και δυστυχώς με έλκει με μεγάλη βία σε όλα όσα βλάπτουν και καταστρέφουν την ψυχή μου. Βλέπεις, πάτερ μου, **«ότι έγκειται ή διάνοια του ανθρώπου επιμελώς επί τα πονηρά εκ νεότητος αυτού(=διότι η καρδιά κάθε ανθρώπου ρέπει με πολλή επιμέλεια και μεγάλο ενδιαφέρον εις τα πονηρά έργα από τα παιδικά χρόνια).»** (Γεν. η' 21), και ακόμη, ότι ή καρδιά μου είναι ακάθαρτος ως είπεν ο Κύριος μου' **«Εκ γαρ της καρδιάς εξέρχονται διαλογισμοί πονηροί, φόνοι, μοιχείαι, πορνείαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαί,**

βλασφημίας» (Ματθ. ιε' 19)' και ότι πράγματι έτσι είναι και πρέπει να κουρασθώ να την καθαρίσω, μου το επιβεβαίωσε ο Προφήτης Δαβίδ που λέγει εις τον Κύριον:

«Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσον ἐν τοῖς ἐγκάτοῖς μου» (Ψαλμ. 50, 12), και



Ἐκτον, πάτερ μου, ὁ ασθενής, εἶναι τὸ σῶμα μου, τὸ ὁποῖον ποτέ δεν εὐρίσκεται στὴν ἴδια κατάσταση. Ἄλλοτε θέλει τροφή και ἄλλοτε νηστεία. Ἄλλοτε ἀνάπαυση και ἄλλοτε τυραννία. Ἄλλοτε περίθαλψη και ἄλλοτε ὄχι, και γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν εἶμαι ἀναγκασμένος να ἔχω τὴν προσοχή μου διαρκῶς γυρισμένη πρὸς αὐτό, γιὰ να τὸ περιποιούμαι ὅσο εἶναι δίκαιο, ἐπειδὴ χρειάζεται και αὐτό ὅπως τὸ τσούφλι γιὰ τὸ αυγό.

Ἀφοῦ ἀκούσε αὐτὰ ὁ Ἡγούμενος ἀπὸ τὸν σοφὸ του Μοναχό, τὸν συγχάρηκε και εἶπε:

«Ἐάν ὅλοι κάναμε ὅπως ἐσύ τέκνον μου, δηλαδὴ να ἐργαζόμαστε δια να συγκρατήσομε τὰ πάθη μας και ἐνημερώσομε τὸν κακὸν - ἐαυτὸ μας, ἢ γῆ θα γινόταν οὐρανός και ὅλοι θα εἴμασταν εὐτυχισμένοι και εἰρηνικοί».

Δυστυχῶς, ἀγαπητοί, εμεῖς δεν ἐργαζόμαστε γιὰ τὸν ἐαυτὸ μας, και ἡ κοινωρία μας κατάντησε ζούγκλα, καίτοι στὴν Κυριακὴ προσευχὴ ὁ Κύριος μας προτρέπει να λέμε:

«Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου..., ὡς ἐν οὐρανῷ και ἐπὶ τῆς γῆς».

Ἄλλα που χρόνος γιὰ τὴν ψυχὴ μας, τὴν ἀρετὴ, τὴν πίστη, τὸν Χριστό, τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς μας.

Βλέπετε τὸν κόσμον και τὰ του κόσμου ἀνόητα και ἀμαρτωλά τὰ ἔχουμε περισπούδαστα, μόδα, καφενεῖο, χαρτί, γῆπεδο, ταβέρνα, διαφθορά, χορός και γενικά ὅτι ἔχει σχέση με τὴν σάρκα. Γι' αὐτὸ και φθάσαμε τόσο χαμηλά και ζούμε σαν να μὴν γνωρίσαμε Χριστὸν και εἴμεθα ἀξιοὶ τῆς τύχης μας.

Αὐτότιμωρούμεθα ἀπὸ τὶς ἐπιλογές και τὶς ἀμαρτίες μας.

Εἶθε να θελήσομε να δεχθούμε τὸν θεῖο φωτισμό, ἐργαστούμε, γιὰ τὴν κάθαρση τῶν αισθήσεων: ἀπὸ τὰ πάθη, και τὴν ἀπόκτηση τῶν ἀρετῶν του Εὐαγγελίου γιὰ να ἔχομε ἐλπίδα σωτηρίας, με τὶς πρεσβείες τῆς Παναγίας και ὅλων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

Πηγή:www.pigizois.net



Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Πρὸς Κορινθίους Α΄ Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα (8:8-13 , 9:1-2)

Ἀδελφοί, βρῶμα ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ· οὔτε γὰρ ἐὰν φάγωμεν περισσεύομεν , οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν ὑστερούμεθα. Βλέπετε δὲ μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενοῦσιν.

Ἐὰν γὰρ τις ἴδῃ σε, τὸν ἔχοντα γνῶσιν, ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ ἀσθενοῦς ὄντος οἰκοδομηθήσεται εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθута ἐσθίειν; Καὶ ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφὸς ἐπὶ τῇ σῆ γνώσει, δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν.

Οὕτω δὲ ἀμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφούς καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν εἰς Χριστὸν ἀμαρτάνετε. Διόπερ εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω.

Οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος; οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν ἑώρακα; οὐ τὸν ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ;

Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλὰ γε ὑμῖν εἰμὶ· ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ . . .

Νεοελληνικὴ ἀπόδοση

Ἀδελφοί, δεν εἶναι οἱ τροφές που θα καθορίσουν τη θέση μας ἀπέναντι στον Θεό· οὔτε ἀν δεν φάμε κάποιες ἀπ' αὐτές χάνουμε κάτι οὔτε ἀν φάμε ἀποκτάμε κάτι παραπάνω.

Προσέξτε ὅμως, μήπως τὸ ἐλεύθερο αὐτὸ δικαίωμα σας γίνεῖ αἰτία νὰ σκοντάψουν καὶ νὰ πέσουν ἐκεῖνοι που ἡ πίστη τους εἶναι ἀδύνατη. Πράγματι, ἀν κάποιος, ἀπ' αὐτοὺς δεῖ ἐσένα, που ἔχεις τὴ «γνώση», νὰ κάθεται στο τραπέζι ἐνός εἰδωλολατρικοῦ ναοῦ, ἡ συνείδησή του, ἀφοῦ αὐτὸς εἶναι ἀδύνατος, δεν θα παρασυρθεῖ ἀπὸ τὸ παράδειγμά σου καὶ δεν θα παρακινηθεῖ νὰ τρώει τὰ εἰδωλόθута; Ἐτσι, ἡ δική σου «γνώση» θα προκαλέσει τὸν χαμὸ αὐτοῦ τοῦ ἀδυνάτου, τοῦ ἀδελφοῦ μας, γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἔδωσε τὴ ζωὴ του.

Ἀμαρτάνοντας ὅμως μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀπέναντι στους ἀδελφούς καὶ πληγώνοντας τὴ συνείδησή τους που εἶναι ἀδύνατη, ἀμαρτάνετε ἀπέναντι στον ἴδιο τὸν Χριστό. Γι' αὐτὸ, ἀν κάποια τροφή μπορεῖ νὰ γίνεῖ αἰτία νὰ σκοντάφτει καὶ νὰ

πέφτει ο αδελφός μου, εγώ δεν θα βάλω ποτέ κρέας στο στόμα μου, για να μην γίνω αιτία να πέσει ο αδελφός μου.

Πάρτε παράδειγμα εμένα. Δεν είμαι απόστολος; δεν είμαι ελεύθερος; δεν είδα αναστημένο τον Ιησού, τον Κύριό μας; δεν είστε εσείς ο καρπός του κόπου μου στην υπηρεσία του Κυρίου;

Κι αν ακόμα άλλοι αρνούνται να με αναγνωρίσουν ως απόστολο, για σας όπωσδήποτε είμαι· γιατί η ίδια η ύπαρξη της Εκκλησίας σας είναι η απόδειξη πως είμαι απόστολος.

